

“Ελάτε, αδελφοί, να παρακαλέσωμεν απο καρδίας”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σερρών και Νιγρίτης](#)

Πνευματική διδαχή επί τη εορτή των Χριστουγέννων εκ μέρους του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρών και Νιγρίτης, κ. Θεολόγου, όπου, όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά:

“Μέσα στην παγκόσμια πνευματική σύγχυση, την οικονομική κρίση, τούς πολέμους και τις άκαταστασίες των ημερών μας, ακούγεται και πάλιν έφέτος από των όρέων της άγίας Βηθλεέμ, ως από άμβωνος ύψηλοϋ, άγγελολάλητος ή ειρηνοφόρος είδησις ότι, ό «Θεός έφανερώθη έν σαρκί» (Α΄ Τιμ. 3, 16), ότι «έτέχθη ύμιν σήμεραν Σωτήρ, ός έστιν Χριστός Κύριος» (Λκ, 2, 11)”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ:

«Ό Λόγος σάρξ έγένετο και έσκήνωσεν έν ήμιν, και έθεασάμεθα την δόξαν αϋτοϋ, δόξαν ως μονογενοϋς παρά πατρός, πλήρης χάριτος και άληθείας» (Ίω. 1, 14).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Τό ὑπερφυές μυστήριο τῆς ἐν χρόνῳ γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ φωτίζει καί πάλι χαρμονικῶς τήν ζωὴν μας καί μᾶς προσκαλεῖ νά διέλθωμεν βιωματικῶς καί λειτουργικῶς στήν Βηθλεέμ τῆς πίστεως, γιά νά προσκυνήσου–με μέ εὐλάβεια, κατάνυξη καί δοξολογικό φρόνημα τό θεῖον βρέφος. «Μητρόπολη τῶν ἐορτῶν», ὀνομάζει τά Χριστούγεννα ὁ ἅγιος Ἰω–άννης ὁ Χρυσόστομος, «γενέθλιο ἡμέρα τῆς ἀνθρωπότητος» καί «κοινή ἐορτή πάσης τῆς κτίσεως» ὁ Μέγας Βασίλειος, «ἐορτή τῆς ἀναδημιουργί–ας» καί «σεισμόν γῆς» ὁ ἅγιος Γρη–γόριος ὁ Θεολόγος. Ὁ ἀθάνατος Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Εἷς τῆς Παναγίας Τριάδος, γεννᾶται ὡς ἄνθρωπος τέλειος ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου, χωρίς νά παύσει ποτέ νά εἶναι Θεός. Γίνεται ὁ Κτίστης καί Θεός μας, ὁ «πρωτότοκος ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς ἀδελφός μας» (Ρωμ. 8, 29). Αὐτό τό μοναδικό γεγονός τῶν αἰώνων, τό «μέγα τῆς εὐ–σεβείας μυστήριον» (Α΄ Τιμ. 3, 16), ἡ πανευφρόσυνη ἀρχή ὅλων τῶν ἐκ–κλησιαστικῶν ἐορτῶν καί πανηγύρεων, φανερώνει στόν κόσμον, ὁρατό καί ἀόρατο, τήν ἀγάπη, τήν σοφία, τήν δικαιοσύνη καί τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρός καί συνεργίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γίνεται καί υἱός τοῦ ἀν–θρώπου. Πουθενά ἄλλοῦ ὁ ἄνθρωπος δέν εὐρίσκει τό βαθύτερο νόημα τῆς ὑπάρξεώς του καί τήν ἀπώτατη ὑπαρξιακή του καταξίωση, ὅσο στήν ταπεινή φάτνη τῆς Βηθλεέμ, ἐκεῖ ὅπου ὁ Θεός καί ὁ ἄνθρωπος ἐνώθησαν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀχωρίστως ἀδιασπάστως, ἀσυγχύτως καί ἀδιαιρέτως στό Θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος ἐνηνθρώπησε, ὥστε ἐμεῖς νά γίνουμε κατὰ χά–ριν Θεοί. Ἐκεῖνος ἐπτώχευσεν, ὥστε ἐμεῖς νά πλουτίσουμε, πλουτισμόν θεογνωσίας καί ζωῆς. Ἐκεῖνος ἐταπείνωσε «τό ἀταπείνωτον ὕψος Του», γιά νά ὑψωθοῦμε ἐμεῖς. Ὁ θεόκτιστος καί θεόπλαστος ἄνθρωπος, γίνεται πλέον καί θεοχώρητος.

Τό μεγαλειώδες θαῦμα τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, ξεπερνᾷ σέ με–γαλεῖο καί θάμβος ὅλα «ὅσα ἐποίησεν ὁ Κύριος». Ὑπερβαίνει ἀκόμη καί αὐτό τό θαῦμα τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Τότε ὁ Θεός δημιουργεῖ ἀπό τό μηδέν «δι’ ἄκραν ἀγαθότητα» τόν ἀόρατο καί ὁ–ρατό κόσμον. Στήν πλάση τοῦ ἀνθρώπου, «τοῦ κρείττονος μετέδωκε»! Μέσα στό χῶμα ἔκρυσσε τήν πνοή Του! Στήν ἐνανθρώπησή Του ὁ ἴδιος «ταπεινούμενος δι’ εὐσπλαγχνίαν», «μεταλαμβάνει τοῦ χειρόνος», γίνεται δημιούργημα. Ὁ Κτί–στης γίνεται κτίσμα. Τί μεγαλύτερο καί ἁγιώτερο εἶδε ποτέ ὁ κόσμος; Τό ἄδυτο καί ἀνέσπερο Φῶς, πού φωτίζει κάθε ἄνθρωπο πού ἔρχεται στόν κόσμον, ἔλαμψε σωματικῶς μέσα στήν ἀχλύ τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, προσφέροντας «περίσσειαν χάριτος». Δέν χάρισε στόν βαρέως πάσχοντα ἄνθρωπο, ὁ ἐνανθρωπήσας Κύριος μόνο τό ἄριστο φάρμακο «ἀλλά καί ὑγείαν καί εὐμορφίαν καί τιμὴν καί δόξαν καί ἀξιώματα πολὺ τήν ἡμετέραν ὑπερβαίνοντα φύσιν»

(Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG 60, σ. 476). Τό ἀγιώτατο μυστήριον τῆς ἐν χρόνῳ γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ συνιστᾷ τὴν ἀκριβεστάτη ἐκπλήρωση ὅλων τῶν προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὴν φιланθρωποτάτη ἀπάντηση τοῦ οὐρανοῦ στὴν ἐναγώνια προσδοκία καὶ τὴν λαχτάρα ὅλων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου καὶ τὸν ἐγκαινισμό τῆς καινῆς ἐν Χριστῷ κτίσεως.

Εὐλογημένοι χριστιανοί μου,

Μέσα στὴν παγκόσμια πνευματικὴ σύγχυση, τὴν οἰκονομικὴ κρίση, τοὺς πολέμους καὶ τίς ἀκαταστασίες τῶν ἡμερῶν μας, ἀκούγεται καὶ πάλιν ἐφέτος ἀπὸ τῶν ὁρέων τῆς ἁγίας Βηθλεέμ, ὡς ἀπὸ ἄμβωνος ὑψηλοῦ, ἀγγελολάλητος ἡ εἰρηνοφόρος εἵδησις ὅτι, ὁ «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί» (Α' Τιμ. 3, 16), ὅτι «ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἔστιν Χριστὸς Κύριος» (Λκ, 2, 11).

Ὁ Χριστὸς «αἰεὶ γεννᾶται» διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του μυστικῶς μέσα στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων πού ἀγωνίζονται νὰ ἔχουν στή ζωὴ τους τό ἡσυχαστικὸ καὶ ταπεινὸ φρόνημα τῶν ποιμένων, τὸν ἔνθεο ζῆλο καὶ τὴν ἁγία ὑπομονὴ τῶν Μάγων, τὴν θαυμαστὴ πίστη καὶ τὴν στοργὴ τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ, τὴν ἡλιόφωτη καθαρότητα καὶ τὴν τελεία ὑπακοή τῆς ἁγίας Παρθένου. Ὁ Χριστὸς αἰεὶ γεννᾶται στίς καρδιές ὅσων δέν προσκυνοῦν τὰ ψεύτικα εἰδωλα πού ὑψώνουν ἡ μισανθρωπία τοῦ Διαβόλου καὶ ἡ ἀνθρώπινη παραφροσύνη. Ὁ Χριστὸς αἰεὶ γεννᾶται στίς καρδιές ἐκείνων πού ἐπιλέγουν νὰ ἀσφαλίσουν, νὰ ἁγιάσουν, νὰ φωτίσουν τὴν ζωὴ τους μέσα στὴν φιλόστοργη ἀγάπη καὶ τὴν σωτήρια φροντίδα τῆς πνευματικῆς μητέρας ὅλων μας, τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας, πού εἶναι ὁ μυστικὸς Οἶκος τοῦ οὐρανοῦ Ἄρτου, ἡ νοητὴ Βηθλεέμ, ὁ ἄσειστος «στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. 3, 15).

Ἡ γέννηση τοῦ Κυρίου μας σηματοδοτεῖ τὴν ὄντολογικὴ ἀναγέννηση καὶ ἀνάπλαση τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς πίστεως ἀπολαμβάνει πλέον τό ἀκριβὸς προνόμιον τῆς θείας υἱοθεσίας. «Ὅσοι δέ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τό ὄνομα αὐτοῦ» (Ἰω. 1, 12). Ἄς κάνουμε μία νέα ἀρχὴ στὴν ζωὴ μας. Ἄς ἀφήσουμε πίσω τό ψεύτικο, τό ἐπιφανειακό, τό κοσμικόν, τό ἀφώτιστο. Νὰ τολμήσουμε νὰ ζήσουμε τὰ Χριστούγεννα τῆς πίστεως, τῆς εἰρήνης, τῆς ἡσυχίας, τῆς ἀγάπης, τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄς ἀκολουθήσουμε μέ ὑπομονή, ἐγκαρτέρηση, πίστη καὶ ταπείνωση, τό φωτοβόλο ἄστρο τῆς θείας Βηθλεέμ. Ἐκεῖνο θὰ μᾶς ὁδηγήσει μέ ἀσφάλεια στὸν γεννηθέντα Κύριό μας, πού εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ σωτηρία.

Ἐλᾶτε, ἀδελφοί, νὰ παρακαλέσωμεν ἀπὸ καρδίας, σύμφωνα μέ τὴν προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου «τόν γεννηθέντα Δεσπότην καὶ τὴν αὐτόν γεννήσασαν Θεοτόκον Μαρίαν, νὰ μᾶς ἀξιώσουν νὰ περάσωμεν τάς

ἡμέρας ταύτας τάς καλουμένης Δωδεκαήμερον μέ εὐτα-ξίαν καί σεμνότητα, μέ σωφροσύνην καί χρηστοθήθειαν, μέ ἐλεημοσύνην καί φιλοπτωχείαν, καί μέ κάθε ἄλλην ἀγαθοεργίαν καί ἀρετήν, καθὼς πρέπει εἰς τοὺς χριστιανούς• ὅχι μέ τρυφάς καί ξεφαντώματα, ὅχι μέ τραγούδια καί παιγνίδια, ὅχι μέ χορούς καί ἄλλα μιὰ καί ἐθνικά ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα χαίρει μέν καί σκιρτᾷ ὁ Διάβολος, λυπεῖται δέ καί θρηνεῖ ὁ Δεσπότης Χριστός»¹.

Ἡ δέ χάρις καί τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ δι' ἡμᾶς καί διὰ τήν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου εἶησαν μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΤΕΧΘΗ, ΑΔΕΛΦΟΙ! ΑΛΗΘΩΣ ΕΤΕΧΘΗ!

Χρόνια εὐλογημένα καί ἅγια.

**Διάπυρος πρὸς τόν γεννηθέντα Κύριον εὐχέτης σας
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ**

Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, Ἑορτοδρόμιον, ἐκ τῆς τυπογραφίας Νικολάου Γλυκῦ, ἐν Βενετίᾳ 1836, σ. 123.